

ROBERT ERVIN HOWARD

VĚŽ SLONA (*The Tower Of Elephant*)

Pochodně arenjuské čtvrti Maulu čadivě blikaly. Zloději snad z celého východu pořádali v Maulu jako každou noc svůj divoký karneval. Tady mohli tančit, opíjet se, řvát a prát se bez omezení, protože početní lidé se téhle čtvrti zdaleka vyhýbali a hlídky, podplacené hrstí zlatých mincí přivíraly ne jedno, ale obě oči. V křivolakých nedlážděných uličkách, plných hromad odpadků a louží špinavé, páchnoucí vody, se potáceli řvoucí, opilí pobudové. Ve stínech a temných zákoutích zvonila ocel mečů a zněl opilý smích žen. Zář pochodní probleskovala rozbitými okny. Každého nového příchozího jako úder do tváře nejdříve zasáhl pach vína a zpocených těl. Pak uslyšel cinkot džbánů, slova sprostých odrhovaček, úder ztvrdlé pěsti do špinavého stolu a nadávky snad ve všech známých jazycích.

V jedné z nesčetných pochybných krčem se pod nízkým a zakouřeným stropem sešla společnost nejhrubšího zrna. Oblečení do hadrů a cárů, seděli tady v nejpestřejší směsici vedle sebe námezdný vrah s únoscem dětí, dlouhoprstý zloděj a placený rváč, nadutí lumpové s ženštinami, jejichž řemeslo nenechávalo nikoho na pochybách. Domorodci byli v převaze. Byli to Zamořané, s tmavou pletí a tmavýma očima, s dýkami ve zdobených pasech a se zradou v srdci. Ale byli tam také zkušení vlci z mnoha cizích zemí. Tam seděl obrovský hyperborejský odrodilec, zachmuřený, nebezpečný, s širokým mečem u boku, protože v Maulu nosili všichni muži svou ocel zcela otevřeně. Na druhé straně stál shemitský penězokaz, modročerný, kudrnatý vous pod jestřábím nosem. Na koleně světlovlasého Gundermana - námezdného žoldnéře bez zaměstnání seděla brythunská dívka se zkušenýma očima. A ten velký, tlustý lump, jehož sprosté vtipy a výkřiky vyvolávaly vlny veselí, byl únoscce žen. Přišel až ze vzdáleného Kothu, aby se se Zamořany podělil o své znalosti v oboru krádeží žen. Žena, zvláště krásná žena, byla velmi žádaným a draze placeným zbožím v mnoha královstvích. Tlustých toho uměl v tomto směru tolik, že své znalosti nestačil ani uplatnit. V té chvíli přerušil šťavnaté líčení půvabů své vyhlédnuté oběti a ponořil čenich do korbele napěněného piva. Pak odfoukl pěnu z odulých rtů a řekl: "U Béla, boha všech lumpů a zlodějů, já jim ukážu, jak se kradou ženy. Budu s ní za zámořskými hranicemi před svítáním a tam už bude čekat karavana, která ji odveze. Jeden hrabě z Ophiru mi slíbil 300 stříbrníků za štíhlou, mladou Ophiřanku z lepší rodiny. Celé týdny jsem se potuloval jako žebrák v pohraničních městech, než jsem našel takovou, co se hodí. Ale je to kousek!"

Poslal vzdušný polibek do neznáma.

"Znám v Shemu pány, kteří by za ni dali všechno. Snad by i prozradili tajemství Věže slona," dodal a otočil se zpět ke svému pivu.

Zatahání za rukáv jej přimělo k tomu, že se se zavrčením otočil. Uviděl vedle sebe stát vysokého, štíhlého a svalnatého mladíka. Na jeho zjevu bylo vidět, že se do této společnosti zrovna nehodí. Mezi všemi těmi lumpy vypadal jako šedý vlk, který omylem zabloudil do smečky prašivých psů. Levná tunika nemohla zakrýt tvrdé, vypracované linie postavy. Široká, silná ramena, mohutný hrudník, štíhlý pas a svalnaté paže. Plet měl opálenou do ořehova, ošlehanou pobytem pod širým nebem, oči v hnědé tváři zářily modrým ohněm. U boku se mu houpal široký meč v odřené, kožené pochvě.

Kothánec se poněkud zarazil a proti své vůli ucouvl, protože tenhle mladík nepatřil k žádné národnosti, s kterou se v životě setkal.

"Mluvil jsi o Věži slona," řekl mladík zamorštinou, se silným cizím přízvukem. "Mnoho jsem slyšel o téhle věži, jaké vlastně skrývá tajemství?"

Mluvil tiše a zdálo se, že patří spíše k těm mírnějším a bázlivějším než ke rvavým

lumpům. Kotháncova odvaha, povzbuzená navíc pivem a mladíkovým slušným vystupováním vzrostla. Nadmul se pocitem vlastní důležitosti.

"Tajemství Věže slona?" vykřikl. "To přece ví každý hlupák, že v té věži sídlí velekněz Yara a ukrývá v ní obrovský drahokam nazývaný Sloní srdce, který je zdrojem celé jeho magické moci!"

Mladík chvilku přemýšlel.

"Viděl jsem tu věž," řekl. "Stojí ve velké visuté zahradě nad úrovní města a je obehnána vysokou zdí ze všech stran. Neviděl jsem však nikde žádné stráže. Zdi by se daly snadno přelézt. Proč se dosud nikdo nepokusil ukrást ten tajemný drahokam?"

Kothánci nejprve poklesla nad prostoduchostí ubohého barbara čelist. Pak vybuchl v záplavě posměšného veselí, ke kterému se připojili i ostatní.

"Slyšíte toho pohana?" skřehotal. "Chtěl by ukrást Yarův magický kámen! Podívej, človče," obrátil se s hrozivým výrazem k mladíkovi, "řekl bych, že patříš k nějakému mizernému kmeni severních barbarů..."

"Jsem Cimmeřan," vpadl mu cizí mladík do řeči a jeho tón už nebyl ani v nejmenším přátelský. Obsah odpovědi a způsob, jakým byla pronesena, mohl Kothánc varovat. K jeho neštěstí bylo království Koth daleko na východ, kde hraničilo s královstvím Shemu a i když se setkal na svých cestách se spoustou různých národností, o severních rasách nevěděl téměř nic.

"Tak nastav uši a uč se moudrosti, cucáku," řekl a pozvedl džbán, kterým nejprve kývl na zmateného mladíka. "Jak víš, tak Zamora a zvláště pak Arenjun se může pyšnit takovým množstvím skvělých zlodějů, jako žádná jiná země na světě. Ba ani Koth ne. Kdyby bylo v silách člověka ten kámen ukrást, pak by byl již dávno pryč. Vykládáš tady o přelézání zdí, ale kdybys tu zeď přelezl, přál by sis být co nejrychleji zpět. V zahradách nejsou stráže ani v noci, ale to má svůj dobrý důvod. Chci tím říci, že tam nejsou lidské stráže, samozřejmě. Zato na strážnici v přízemí věže se to ozbrojenci jen hemží. I kdyby se ti podařilo oklamat to, co se plíží zahradou, stále bys ještě musel projít místností plnou vojáků. Jinak se do věže nedostaneš a kámen je uložen v jednom z hořejších pater věže."

"Ale kdyby se člověku podařilo projít zahradou," odporoval Cimmeřan, "proč by nemohl vniknout do věže horem a tak se vyhnout všem strážím?"

Kothánc se na něj užasle vytřeštil oči.

"Slyšeli jste ho?" vykřikl nevěřící. "Ten barbar si myslí, že je orel, který vyletí na diamanty posázený vrchol věže, která je jen 150 stop vysoká. Navíc má zdi hladké jako sklo!"

Cimmeřan se rozhlédl kolem sebe, znovu zmaten výbuchy zlomyslného smíchu, které vyvolala Kotháncova jízlivá poznámka. Conan na této poznámce neshledával nic zvlášť zábavného, ale žil v civilizovaném světě příliš krátce na to, aby pochopil krivolaké myšlení civilizovaných lidí. Civilizovaní lidé byli hrubší, méně čestní a proradnější než kterýkoliv divoch. Jsou mnohem většími hrubci a hulváty, protože vědí, že taková v zásadě mohou být, nehrozí totiž nebezpečí, že jim za to někdo rozetne lebku. Byl zmatený a rozzlobený a bezpochyby by se byl v rozpacích tiše vytratil, ale Kothánc se rozhodl, že si s ním ještě trochu zažertuje.

"Tak pojd'! Rychle! Pouč tyhle žabaře, kteří byli zloději dřív, než ses vylíhnul, pověz jim, jak bys to provedl ty!"

"Když se spojí šikovnost s odvahou, vždycky se najde cesta!" odsekl podrážděný Cimmeřan vztekle.

Kothánc se rozhodl považovat tento výrok za osobní urážku. Tvář mu zrudla vztekem.

"Jak?" zařval. "Ty se odvažuješ nás učit zlodějskému řemeslu a ještě naznačovat, že jsme zbabělci?! Táhní! Zmiz mi z očí!" a divoce Cimmeřana odstrčil.

"Tak! Nejdřív si ze mě budeš tropit šprýmy a pak na mě ještě ke všemu budeš sahat svýma špinavýma prackama?" procedil Cimmeřan mezi zuby a jeho zlost prudce vzplála.

Vzápětí oplatil Kothánci takovým políčkem, že tlust'och upadl na hrubě roubenou stolní desku, která jej zachránila před pádem na zem. Pivo se rozstříklo na všechny strany a Kothánc se zaječením sáhl po meči.

"Pohanský pse! Za tohle ti vyříznu srdce z těla!" Ocel se zablýskla a zástup se rozprchnul. Ve vzniklém zmatku kdosi porazil jediný stojan s loučemi stojící u dveří. Zavládla tma, ve které se ozýval zmatený dusot nohou, řinkot rozbíjeného skla, praskot nábytku, který prchající poráželi, divoké nadávky lidí padajících jeden přes druhého a nakonec příšerný výkřik člověka v agónii, který rozťal tento chaos jako nůž. Když byly louče znovu zapáleny, bylo vidět, že většina lidí uprchla ven, ať už dveřmi, nebo rozbíjenými okny. Zbytek se tiskl ke stěnám místnosti, nebo se ukrýval za hromadou sudů a pod stoly. Barbar zmizel. V prázdném středu místnosti leželo v krvi tělo tlustého Kothánce. I v nastalé tmě a zmatku Cimmeřan s neselhávajícím instinktem divocha zabil svého muže.

Blikavé louče a opilý zpěv zůstaly Cimmeřanovi za zády. Odhodil rozervanou tuniku a krácel nocí oděn pouze bederní rouškou a sandály s měkkými podrážkami a vysoko zavázanými řemínky. Pohyboval se pružnou chůzí velkých koček a pod snědou kůží se pohybovaly ocelové svaly.

Ted' už byl v té části města, která byla vyhrazena chrámům. Tyčily se na všech stranách a bělaly se ve světle hvězd. Sněhobílé pilíře z mramoru, zlaté kupole a stříbrné oblouky - to byly stánky četných a podivných zámořských bohů. Nelámal si s nimi hlavu. Věděl, že víra Zamořanů, stejně jako většina věcí v civilizovaném světě je velmi složitá a že ztratila většinu svého původního významu v záplavě modlitebních formulí a obřadů. Sám sedával dlouhé hodiny na náměstí filosofů a trpělivě naslouchal argumentům theologů a učitelů, a z těchto hodin odcházel většinou zmatený a nepřesvědčený. Za jisté považoval pouze jedno, a sice to, že většina z těch lidí to má v hlavě trochu přeházené.

Jeho bohové byli prostí a srozumitelní. Jejich vládcem byl Crom, který žil na vysoké hoře, odkud sesílal na lidstvo zkázu a smrt. Bylo zbytečné obracet se k němu o pomoc, protože to byl chmurný a divoký bůh, který slabochy nenáviděl. Při narození vdechl každému muži odvahu, vůli a schopnost zabíjet jeho nepřátele, což podle Cimmeřanova názoru bylo víc, než by měl muž od svého boha chtít.

Kožené podrážky jeho sandálů nebylo na hladkém dláždění slyšet. V těchto místech chodily hlídky zřídka, dokonce i zloději z Maulu se vyhýbali chrámům, ve kterých, jak bylo dobře známo, čekaly podivné hrůzy na ty, kdož by chtěli spáchat svatokrádež. Před sebou spatřil Věž Velkého slona, rýsující se matně proti noční obloze. Přemýšlel, kdo jí dal ten podivný název. Nikdo to nevěděl. Sám slona nikdy neviděl, ale představoval si ho jako zvíře s ocasem vpředu i vzadu a velkými, jako mléko bílými zuby. Tak mu to vyprávěl potulný Shemita a přísahal, že viděl tisíce takových zvířat v Hyrkánii. Na druhé straně každý věděl, jací lháři jsou Shemité. Ať tak či tak, v Zamoře nikdo nikdy slona neviděl.

V chvějivém třpytu hvězd vypadala věž jako ojíněná a třpytila se jako stříbro. V záři slunce její lesk doslova oslepoval a říkalo se, že je skutečně postavena z leštěného stříbra. Štíhlý a geometricky bezchybný válec se tyčil do výše 150 stop a jeho horní okraj, posázený diamanty přitahoval Cimmeřanův pohled. Věž stála, tiše mezi šumícími, exotickými stromy v zahradě umístěné vysoko nad úrovní města. Vysoká zeď obkličovala celou zahradu. Kolem úpatí této zdi vedla kruhová cesta. První zeď chránila ještě zeď druhá, která začínala v úrovni města a jejíž vrchol dosahoval zhruba do poloviny výšky zdi první. Mezi těmito zdmi byl široký, travnatý pás, který vlastně ještě nikdo pořádně neviděl. Nikde nesvítilo jediné světlo, zdálo se, že ve věži nejsou okna, nebo alespoň ne nad vrcholem vnitřní zdi. Jen drahé kameny na horním okraji se mrazivě leskly ve svitu hvězd.

Na úpatí vnější, nižší zdi hojně rostlo husté křoví. Cimmeřan se přiblížil až ke zdi a pohledem ji odhadoval. Byla dost vysoká, ale při dobrém odrazu by se mu jistě podařilo

zachytit se horního okraje. Pak bude hračkou vyšvihnout se nahoru a spustit na druhou stranu. Zároveň nabyl přesvědčení, že vnitřní zeď by se dala překonat stejným způsobem. Stále však váhal a přemýšlel o podivných nebezpečích, která jej podle toho, co slyšel, očekávala za zdí. Zdejší lidé se mu zdáli velmi zvláštní a záhadní, nepatřili k jeho rase, ba snad nebyli ani stejné krve jako on. Jemu byli mnohem bližší západněji sídlící Brythunové, Nemedijci, Kothánci nebo Aquiloňané, jejichž mýty a pověsti znal z dřívějška. Zamořané byli pradávňý národ a podle toho, co o nich slyšel a co mezi nimi již zažil, i národ velmi zlý.

Myslel na Yaru, nejvyššího kněze, který vymýšlel podivné hrůzy ve své věži obložené drahokamy a Conanovi se zježily vlasy, když si vzpomněl, co mu vyprávělo opilé páže ode dvora. Yara se tam vysmál do tváře jakémusi barbarskému princovi a nastavil mu před tvář podivně zářící kámen. Z toho ďábelského kamene vyšlehla oslepující záře, která prince, obklopila. Ten vykřikl a upadl na zem, kde z něho zůstal jen zčernalý škvarek; ten se proměnil v černého pavouka, který divoce pobíhal po místnosti, až jej Yara nakonec rozdrtil botou.

Yara nevycházel často ze své kouzelné věže a když, tak proto, aby uvrhnul zlo, ať už na jednoho člověka, nebo na celý národ. Zamorský král z něj měl větší hrůzu než ze smrti, a den co den se zpil do němoty, protože hrůzu, ve které neustále žil, by střizlivý nesnesl. Yara byl velmi starý, starý celá staletí, jak lidé říkali a říkali také, že jeho kouzelný kámen - Srdce slona, mu zaručuje život věčný. Tady snad byl důvod k podivnému pojmenování, jeho pevnosti.

Cimmeřan, ponořený v myšlenkách se najednou přitiskl ke zdi. Ve vnější zahradě se někdo procházel pravidelným krokem. Pak uslyšel zazvonit kov o kov. Tak přece hlídkovaly v zahradě strážce.

Cimmeřan čekal, až strážný kolem něj projde podruhé. Ale tajemnou zahradou se rozhostilo hrobové ticho.

Nakonec Conana přemohla zvědavost. Pružně vyskočil a bez námahy se zachytil horního okraje zdi. Pak se jednou rukou vytáhl pomalu nahoru, v druhé svírajíc pro všechny případy krátkou dýku. Přitisknut k ploché koruně zdi začal pečlivě prohlížet vnitřní prostor. Prostor byl vlastně holý, až na několik okrasných, pečlivě přistřižených keřů, které rostly poblíž vnitřní zdi. Na upravený trávník padalo slabé světlo hvězd a odněkud sem doléhalo tiché zurčení vodotrysku.

Cimmeřan se opatrně spustil do zahrady. Zastrčil dýku a vytáhl svůj těžký meč. Pak se obezřetně rozhlížel. Byl poněkud nejistý, jako každý tvor divočiny, který se octne na nechráněném prostranství, mimo dosah úkrytu. Potichu postupoval ve stínu zakřivené zdi, až se dostal přímo proti místu, kde rostly ozdobné keře, kterých si předtím všiml. Hluboce skloněn se rozběhl přes hvězdami osvětlený pruh prázdného prostoru a málem upadl, když na kraji keřů zakopl o nehybné tělo.

Rychlý pohled napravo i nalevo mu řekl, že nablízku není žádný nepřítel. Pak se sehnul, aby tělo prohlédl. Jeho oči viděly i ve slabém svitu hvězd silně stavěného muže v postříbřeném pancíři a špičaté helmě zamorské královské gardy. Vedle ležel na zemi štít a oštěp. Bližší pohled řekl Conanovi, že strážný byl zaškrcen. Cimmeřan se nejistě rozhlédl. Věděl, že tohle musí být ten strážný, kterého slyšel, když byl ještě ukryt za zdí. Bylo to před krátkou dobou a přesto tato doba stačila neznámé ruce k tomu, aby se vynořila ze stínu a vymáčkla z mohutného strážného života.

Conan napínal ve tmě oči a podařilo se mu zahlédnout větvemi křovin jakýsi pohyb u vnitřní zdi. Tiše se rozběhl tím směrem, v ruce třímal meč. Panther, který se za noci plíží za kořistí, nemohl být tišší a přesto ho muž, ke kterému se blížil uslyšel. Cimmeřan uviděl proti zdi nejasný obrys mohutné postavy a ucítil úlevu nad tím, že je to pouhý člověk. Ten se rychle otočil a prudce se nadechl jako člověk, kterého něco vyděsilo. Pak skočil dopředu s rukama napřaženými v typickém postoji zápasníka a zarazil se v posledním okamžiku, když

spatřil odraz slabého světla na čepeli Cimmeřanova meče. Okamžik, který se zdál být věčností se nikdo z nich ani nepohnul.

"Ty nejsi voják," tiše zasyčel cizinec. "Ty jsi zloděj jako já."

"A kdo jsi vlastně ty?" odpověděl Cimmeřan a z jeho hlasu číselo nedůvěra.

"Jsem Taurus z Nemedie."

Cimmeřan sklonil meč.

"Slyšel jsem o tobě, lidé tě nazývají Princ zlodějů."

Tichý smích mu byl odpovědí. Taurus byl vysoký jako Conan a mnohem těžší. Měl obrovské břicho a byl tlustý, ale každý jeho pohyb prozrazoval jak výborně ovládá každou svalovou skupinu a každý jednotlivý sval svého těla. Oči mu živě zářily v nedostatečném nočním světle. Byl bos a přes rameno nesl něco, co vypadalo jako kotouč slabého lana s uzly v pravidelných vzdálenostech.

"A co ty jsi zač," zeptal se Taurus také šeptem.

"Já jsem Conan - Cimmeřan," odpověděl mladík, "a přišel jsem se porozhlédnout, zda by se nenašel způsob, jak dostat Yarův kámen, kterému lidé říkají Srdce Velikého slona."

Conan spíš vycítil, než uslyšel, jak se Taurovo břicho otřásá v záchvatu smíchu, ale vycítil také, že to není smích posměšný.

"U Béla, boha všech zlodějů!" zasyčel Nemed'an, "myslel jsem si, že jen já sám mám odvalu pokusit se o tenhle kousek. Tihle Zamořané si říkají zloději - fuj! Mládenče, líbí se mi tvá odvaha. Nikdy jsem si do žádného podniku nebral společníky, ale u Béla! Na tenhle kšeftík se vypravíme spolu, jestli chceš."

"Ty jsi se tedy také vypravil za tím kamenem?"

"Jak jinak! Plánoval jsem tenhle podnik už několik měsíců, ale ty, příteli, jsi se sem vydal z náhlého impulsu, pokud se nemýlím."

"Tys zabil toho hlídače?"

"Samozřejmě, přelezl jsem zeď, když byl na druhé straně zahrady a ukryl jsem se v keřích. Uslyšel mě, nebo si spíš myslel, že něco slyší. Když začal prohledávat křoví, nebylo těžké dostat se mu do zad, znenadání jej chytit za krk a pak stačilo jen držet, dokud ten hlupák nevypustil duši. Byl ostatně jako většina lidí ve tmě téměř slepý. Dobrý zloděj vidí i ve tmě jako kočka!"

"Udělal jsi jednu chybu," řekl Conan.

"Já? A chybu? Nemožné!"

"Měl jsi zatáhnout tělo do křoví."

"Poradil učedník mistrovi! Stráže se střídají až o půlnoci. Pokud by tělo někdo objevil teď, běžel by nejdříve podat zprávu Yarovi a tak bychom získali čas k útěku. Kdyby ho nenašli, začali by jistě prohledávat nejdříve křoví a byli bychom v pasti."

"Máš pravdu," přiznal Conan.

"Tak, tak. A teď pozor! Tímhle dlouhým žvaněním ztrácíme drahocenný čas. Ve vnitřní zahradě nejsou stráže - myslím lidské stráže. Jsou tam zato hlídači mnohem nebezpečnější. Jejich přítomnost zavinila, že jsem svůj plán připravoval tak dlouho, ale nakonec jsem přišel na to, jak se s nimi vypořádat."

"Co s vojáky ve spodní části věže?"

"Starý Yara sídlí v některém z horních pater. My se dostaneme dovnitř horem a doufám, že i ven. Neptej se mě jak. Připravil jsem se na tuhle cestu dobře. Vplížíme se do věže z horního ochozu a starému Yarovi zakroutíme krk dřív, než na nás vyzkouší některé z těch svých prokletých kouzel. Nebo to aspoň zkusíme. Samozřejmě je to risk. Můžeme získat nesmírné bohatství, ale může se nám stát, že nás Yara promění v pavouka, nebo žábu. Ale každý dobrý zloděj musí umět riskovat!"

"Není na světě člověk, který by mě zahanbil," řekl Conan a rozvázal si sandály.

"V tom případě za mnou." Taurus se otočil, vyskočil a zachytil se vrcholu vnitřní zdi.

Pak se vytáhl nahoru. Vezmeme-li v potaz jeho váhu, jeho síla musela být nesmírná. Dostal se nahoru bez jakékoliv námahy, jako by se na vršek zdi přímo vznesl. Conan jej následoval a když ulehli na korunu zdi, dohadovali se opatrným šepotem. "Nevidím žádná světla," přemítal Conan. Dolní část věže vypadala přesně jako horní, která byla vidět zvenčí. Jednolitý, lesklý válec bez sebemenších průduchů nebo oken.

"Jsou tam důmyslně zkonstruovaná okna i dveře, ale jsou většinu času zavřená. Vojáci dýchají vzduch přiváděný důmyslným systémem větrání shora." Zahrada se zdála být jediným jezerem stínů a keřovité palmy a podivné, rozložené stromy se matně odrážely proti matnému svitu hvězd. Conan cítil, jak ze zahrady vyzařuje tajemné, číhající nebezpečí. Cítil palčivý pohled neviditelných očí a jeho citlivý čich zachytil nezřetelný pach, který způsobil, že mu po zádech přeběhlo zamrazení a on ztuhnul jako lovecký pes, když ucítí odvěkého nepřítele.

"Pojď," zašeptal Taurus, "a pokud chceš zůstat naživu, drž se co nejbliž za mnou." Z opasku vyjmul jakousi měděnou trubičku a lehce seskočil na trávník za zdí. Conan jej bez váhání následoval, meč připraven k útoku. Taurus jej však pohybem ruky zadržel. Sám zůstal a celý jeho postoj vyjadřoval napjaté očekávání. Jeho zrak, stejně jako Conanův, byl upřen na temnou skupinu křovisek, vzdálených několik metrů. Keře se jemně zachvívaly, i když slabý vánek už utichl. Pak v temném stínu zazářily dvě zelenožluté oči a za nimi další.

"Lvi!" vydechl Conan.

"Tak. Ve dne je drží v klecích v podzemí věže. Teď už víš, proč v zahradě nejsou žádné hlídky."

Conan rychle počítal.

"Vidím jich pět. Další ale mohou být v křovinách, musí každou chvíli zaútočit."

"Ticho!" zasyčel Taurus a pomalu vykročil od zdi. Kdyby šel po ostří britvy, nemohl by jít opatrněji. V chůzi pozdvihl měděnou trubičku. Z houštiny se ozvalo hluboké zavrčení a oči se posunuly blíž. Conan téměř viděl vražedné tesáky a mohutné ocasy bičující hnědožluté boky šelem. Ve vzduchu bylo napětí a Cimmeřan pevněji sevřel meč. Očekával nezadržitelný útok a nápor obrovských těl. Pak Taurus přiložil jeden konec trubičky k ústům a silně foukl. Dlouhý proud nažloutlého prášku vyletěl z druhého konce trubičky a rozptýlil se do velkého, žlutozeleného mraku, který obklopil celou skupinu křovin a ve kterém zmizely i světélkující oči šelem.

Taurus skočil zpět ke zdi. Conan vše sledoval, aniž mu bylo jasné, co se děje. Žlutozelený závoj pokryl celé křoví a zevnitř se neozval ani jediný zvuk.

"Co je to?" zeptal se Cimmeřan nejistě.

"Smrt!" syknul Nemeďan. "Pokud by se zvedl vítr a neslo se to naším směrem, museli bychom ihned zpět přes zeď, ale ne, myslím, že k tomu nedojde, je bezvětří a mlha se rozptyluje. Musíme počkat, až zmizí úplně. Jedno jediné vdechnutí a zemřeš!"

V té chvíli visely ve vzduchu již jen cáry té podivné mlhy a po chvíli se ztratily i ty. Taurus vyzval Conana posunkem k další cestě. Kradli se k houštině a tam se Conan v úžasu zastavil. Ve stínu leželo nataženo pět obrovských zlatožlutých těl a zlé ohníčky jejich očí vyhasly navždy. Kolem se vznášel těžký, nasládlý zápach.

"Pošli bez jediného zvuku," zamumlal Cimmeřan. "Taure, co to bylo za prášek?"

"Byl vyroben z černého lotosu, jehož květy se vzácně nacházejí v tajemných džunglích daleké Khitáje, kde žijí pouze knězi s oholenými žlutými lebkami, jejichž bohem je velký Yun. Pyl těchto květů usmrtí každého, kdo jej vdechne."

Conan poklekl vedle jednoho ze lvů a první pohled mu řekl, že již nikomu neublíží. Zavrtěl hlavou. Pro něj, barbara ze severu, byla kouzla východních exotických zemí tajemná a nepochopitelná.

"Proč bys nemohl stejným způsobem odstranit strážce ve věži?" zeptal se.

"Protože víc tohoto výtečného prášku nemám. Kdybych vyprávěl, jak jsem přišel k téhle trošce, proslavilo by mě to mezi zloději celého světa. Ten pyl je vzácnější než zlato,

nebo drahokamy. A já jsem jej ukradl v karavaně, která putovala do Stygie. Ten prášek byl zabalen v látce utkané ze zlatých nití a balíček byl uložen v závitech velikého, jedovatého hada, který jej hlídal. Já jsem ten balíček ukradl a had se přitom neprobudil! Ale teď rychle, při Bělově jméně! Nemůžeme promrhat celou noc planými řečmi!"

Jako stíny klouzali porostem k zářícímu úpatí věže a tam, naprosto neslyšnými pohyby Taurus odmotal svůj provaz s uzly a na jeho konci se objevil ocelový hák. Conan snadno pochopil, co Taurus zamýšlí a tak se zbytečně nevyptával, když Nemeďan uchopil provaz kus pod hákem a začal jej roztáčet nad hlavou. Conan přitiskl ucho ke zdi a pokoušel se zachytit zvuky zevnitř. Neslyšel nic. Bylo zřejmé, že vojáci uvnitř nemají nejmenší tušení, že v zahradách se ocitli vetřelci, jejichž pohyby nenadělají více hluku, než vítr v korunách cypřišů. Přes tento naprostý klid cítil Cimmeřan podivnou nejistotu. Snad to bylo lvím pachem, který stále ještě visel v nehybném vzduchu.

Taurus vrhl lano vláčným, pлавným pohybem mohutné paže. Hák vyletěl těžko popsatelným způsobem, zvláštní křivkou nahoru a směrem k věži, za jejímž ochozem zmizel. Zřejmě se zachytil dobře, protože ani opatrné zatáhnutí, ani prudké škubnutí jím nepohnulo.

"Štěstí hned napoprvé," zamumlal Taurus. "Myslel jsem že..."

Byl to instinkt divocha, který přiměl Conana prudce se otočit. Protože smrt, která se na ně vrhala, byla nehluchá. V prchavém okamžiku zahlédl Cimmeřan obrovské, nažloutlé tělo tyčící se na zadních tlapách proti hvězdám, přední tlapy napřažené k smrtícímu úderu. Žádný civilizovaný člověk se nemohl Conanovi rychlostí pohybu rovnat ani z poloviny. Jeho meč se stříbrně zaleskl ve svitu hvězd a úder vedený každým gramem mohutného těla a ovládaný perfektní souhrou nervů, svalů a šlach dopadl. Muž a šelma se společně zřítili na zem.

S nesouvislými, polohlasnými kletbami se Taurus vrhl k tělům na zemi a spatřil, že končetiny jeho společníka se pohybují ve snaze vyprostit se zpod mrtvého lva, který na něm celou vahou spočíval. Pohled řekl užaslému Nemeďanovi, že zvíře je mrtvé, protože jeho kosá lebka byla napůl roztřáta. Uchopil mršinu a s jeho pomocí se podařilo Conanovi odvalit ji na jednu stranu a vylézt. Postavil se, krvavý meč ještě stále pevně sevřený v pěsti.

"Jsi zraněn, muži?" vydechl Taurus, stále ještě ohromen rychlostí, jakou se vše odehrálo.

"Ne, u Croma!" odpověděl barbar. "Ale za celý život jsem nebyl smrti tak blízko jako dnes. Bylo to jen o vlas! Proč to prokleté zvíře nezařvalo, když zaútočilo?"

"V téhle zahradě jsou všechny věci jiné a podivné," odpověděl Taurus. "Lvi útočí bezhluchně, a pamatuj, že tak bude úročit každá další smrt, která tady číhá! Ale teď rychle! I když jsi ho vyřídil velmi tiše, mohli vojáci něco zaslechnout, pokud nespí nebo nejsou opilí. Tohle zvíře bylo v jiné části zahrady a uniklo černému lotosu, ale teď je jisté, že jich tady víc není. To už by byli přilákáni pachem krve. A teď nahoru! Předpokládám, že by to byla urážka, kdybych se zeptal kteréhokoliv Cimmeřana, zda to dokáže!"

"Jestli mě ten provaz unese, pak není nic snazšího," zavrčel Conan otíraje meč o travu.

"Ten? Ten unese třikrát víc než vážím," odpověděl Taurus. "Je upředen z vlasů mrtvých žen, a stříhal jsem je sám v půlnočním čase v jejich hrobkách. Pak je máčený ve vražedné šťávě upasového stromu, ve které získal pevnost. Polezu první, ty se drž hned za mnou."

Nemeďan uchopil provaz, zachytil jej do ohbí nohy a začal vystupovat nahoru. Lezl jako kočka, čímž usvědčoval celý svůj mohutný zevnějšek ze lži. Cimmeřan jej následoval. Lano se kroutilo a točilo, ale to jim nevadilo. Každý z nich měl za sebou mnoho nebezpečných výstupů. Kameny osázený vrchol věže byl stále ještě nesmírně vysoko, ale našťastí přesahoval vlastní průměr věže, takže lano bylo od zdi vzdáleno asi půl metru. To usnadňovalo lezcům výstup.

Postupovali stále výše a světla města klesala a rozlévala se před jejich zraky do šíře i do dále. Zář hvězd byla naopak s přibývajícím výškou stále víc zastiňována leskem drahokamů z vrcholu věže. Teď natáhl Taurus ruku a zachytil se za samotný okraj ochozu a pak se tiše vytáhl nahoru. Conan se na chvilku na samém okraji věže zastavil fascinován obrovskými drahokamy, jejichž záře zastiňovala záři hvězd. Diamanty, rubíny, smaragdy, safíry, tyrkysy, všechny v bláznivé směsici zdobily korunu věže. Ze zdola se zdálo, že září bíle, ale zblízka vrhaly duhovou záři - miliony barev a odstínů. Conan byl jejich záři téměř hypnotizován.

"Tohle je přece nesmírné bohatství, Taure," zašeptal. Ale Nemeďan netrpělivě odpověděl: "Pospěš! Jestliže se nám podaří získat Srdce, tyhle kameny a mnoho dalších pokladů nám spadne do klína také!"

Conan přelezl přes okraj, na vnitřní stranu věže. Podlaha byla asi metr pod okrajem. Byla hladká, sestavená z jakési poloprůsvitné, tmavomodré hmoty, která byla vyložena zlatem. Celkově působila dojmem obrovského safíru, tu a tam poprášeného zlatým pylem. Na druhé straně od místa, kde přelezli ochoz, byl vidět jakýsi domek, postavený přímo na střeše. Byl ze stejné stříbřité hmoty jako věž sama, zdobený složitým ornamentem z drahokamů. Jediná vstupní dvířka se leskla zlatým plátováním. Plátování bylo tvarováno jako šupiny posázené brilianty, které se tajemně třpytily.

Conan vrhl pohled přes okraj věže na záplavu světél hluboko pod nimi a obrátil se k Taurovi. Nemeďan vytahoval nahoru lano a pečlivě je stácel. Posunkem ukázal Conanovi, kde se zachytil hák. Jeho hrot se zasekl jen pár milimetrů za velký kámen na vnitřní stěně ochozu.

"Zase jsme měli štěstí," zamumlal. "Myslel bych, že naše společná váha vyloží kámen ze zdi. A teď za mnou. Opravdové nebezpečí v tomhle dobrodružství leží teprve před námi. Dostali jsme se do hadího doupěte, a teď musíme zjistit, kde se had skrývá."

Jako plížící se tygři přešli matně lesklou podlahu věže a zastavili se před zlatými dvířky. Velice opatrně a ostražitě Taurus zkoušel, zda jsou zavřena. Otevřela se bez odporu, a naši společníci nahlédli dovnitř, připraveni na cokoli. Přes Nemeďanovo rameno zahlédl Conan záblesky. Zdi, podlaha i strop místnosti byly vyloženy bílými kameny, které slabě světélkovaly. To bylo také jediné osvětlení této podivné místnosti. Zdálo se, že je úplně prázdná.

"Než se vydáme do nitra věže," syknul Taurus, "rozhlédni se ještě jednou, zda se v zahradě neobjevili vojáci. To by znamenalo, že našli mrtvé lvy a strážného, a že jsme prozrazeni. Pokud uvidíš cokoli podezřelého, přijď mi to hned říci. Já se tady zatím pořádně porozhlédnu a zjistím, kudy se vydáme dál."

Tohle se Conanovi příliš nelíbilo, začalo v něm klíčit slabé podezření, ale po krátkém zaváhání se vydal k okraji věže. Nemeďan vklouzl do místnosti a přivřel za sebou dvířka. Conan opatrně obešel celý ochoz věže a když nespatrił nic podezřelého, vrátil se zpět ke zlatým dvířkům. Otočil se k nim a v tom okamžiku uslyšel zevnitř podivně přiškrčený výkřik. Cimmeřan vyrazil kupředu, když vtom se dvířka rozletěla dokořán a ve slabé záři, která jimi zevnitř pronikala, stál jakoby zarámován Taurus. Potácel se a z pootevřených rtů se mu dral jen neartikulovaný sípot. Přidržel se dveří, pokusil se vykročit ven a pak se bez jediného zvuku zřítíl na tmavomodrou podlahu. Rukou si svíral krk, jako by se dusil. Dveře za tím tiše zapadly.

Conan, ostražitý jako panter, nezahlédl v tom krátkém okamžiku vevnitř místnosti nic, snad jen jakýsi stín, který sklouznul po zemi, ale i to mohla být pouze hra stínů v té podivné prostora. Taura nic nepro následovalo a Conan se nad ním konečně sklonil.

Nemeďan hleděl vzhůru rozšířenýma, hasnoucímá očima, ve kterých se zrcadlilo nesmírné překvapení. Ruce si zatínal do krku, ze rtů, které mu silně opuchly, se dralo přerývané chroptění. Pak se jeho tělo vypnulo v mohutné křeči, ztuhlo a Cimmeřan si

uvědomil, že Taurus je mrtev. Bylo mu také jasné, že Nemeďan zemřel, aniž poznal, co jej usmrtilo. Conan pohlédl na zlatá dvířka s nedůvěrou. Tam, v té prázdné místnosti, uvnitř světloujících stěn našel Princ zlodějů svého přemožitele, který jej usmrtil právě tak rychle a jistě, jak rychle a jistě on sám rozdával smrt lidem i zvířatům dole v zahradě pod věží. Conan zrakem i rukama ohledával mrtvého, aby našel zranění, které způsobilo smrt. Jedinou známku našel na kořeni Nemeďanova býčího krku, mezi lopatkami. Byly to tři poměrně malé ranky, které vypadaly, jako by do tohoto místa Nemeďanovi někdo zarazil tři hřebíky a zase je vytáhl. Okraje ranek byly modročerné a kolem se začal šířit slabý, ale zřetelný zápach rozkladu. Že by otrávené šípky, jaké používají válečníci některých černých království? V tom případě by však ještě trčely v ranách.

Opatrně přistoupil ke dveřím a strčil do nich, takže se doširoka otevřely, a nahlédl dovnitř. Místnost zela prázdnotou a tiše se koupala v záplavě jemného světélkování. Přesně uprostřed stropu si Conan mimochodem všiml jakéhosi osmiúhelníkového vzoru, posázeného stejnými kameny, jako zbytek místnosti, a to jen proto, že čtyři z kamenů právě ve středu světélkovaly červeně. Napříč, na druhé straně místnosti byly další dveře, podobné těm, ve kterých teď stál. Byly úplně stejné co do rozměru, jen s tím rozdílem, že nebyly zdobeny šupinami, ale byly úplně hladké. Číhala snad smrt za těmito dveřmi a když udeřila, zase se za ně skryla?

Cimmeřan za sebou zavřel dveře a vstoupil do místnosti. Kroky jeho bosých nohou nebylo na krystalové podlaze slyšet. Uvnitř nebyla žádná židle, ani stůl. Jen tři stříbrem potažené pohovky s podivným spirálovým vzorem a několik mohutných, mahagonových truhlic. Některé byly uzavřeny mohutnými zámky, jiné byly otevřeny. Vyřezávaná víka byla vyvrácena zpět a odhalovala závěje drahokamů, naházených dovnitř bez ladu a skladu, jejichž lesk oslňoval Cimmeřanovy oči. Conan potichu divoce zaklel. Jaká musí být cena kamene, který sem přišel získat, když bohatství, které na začátku své cesty viděl, je větší, než o jakém se mu kdy v životě zdálo?

Postoupil pomalu do středu místnosti opatrným krokem válečníků, přihrbný, s hlavou mezi rameny, meč připraven k ráně. V tom na něj bezhlučně zaútočila smrt. Jediným varováním byl stín, který se mihnul po stříbřité podlaze. Instinktivní skok stranou mu zachránil život. V pádu zachytil pohledem černou srstí porostlou příšeru, která proletěla mimo něj s křečovitými pohyby vlhkých kusadel. Na rameno mu padla krůpěj tekutiny, která pálila jako oheň. Se zdviženým mečem uskočil zpět a viděl, jak stvůra dopadla na zem. Tam se stvoření bleskově otočilo a trhavými pohyby, ale značnou rychlostí se pustilo přímo k němu. Byl to obrovský pavouk, jakého lidé vídávají v těch nejhroznějších snech.

Byl velký zhruba jako domácí prase a pohyboval se rychle a jistě na osmi silných, černou srstí porostlých nohách. Dva páry očí zlověstně svítily narudlým svitem a zářila z nich zcela jasně inteligence vyšší, než zvířecí. Z kusadel mu odkapávaly krůpěje černého jedu. Jeho účinek musel být strašlivý, vždyť i Cimmeřanovo rameno, tekutinou jen potřísněné, pálilo jako samo peklo. Tohle byl ten zabiják, který se spustil na silné pavučině ze svého útulku ve stropě na záda nic netušícího Nemeďana. Jací byli hlupáci, když si mysleli, že horní vstup do věže nebude strážěn tak jako spodní!

To vše blesklo Conanovi hlavou, když pavouk zaútočil. Cimmeřan v poslední chvíli vyskočil do výšky a pavouk proběhl pod ním. Rychle se však otočil a bleskově zaútočil znovu. Tentokrát Conan uhnul odskokem nabok a zaútočil jako šelma. Jeho meč odťal jednu z osmi chlupatých noh a znovu jen o vlásek unikl divokému výpadu ďábelsky cvakajících kusadel. Obluda však náhle přestala útočit. Otočila se a bleskem přeběhla křišťálovou podlahu. Pak vyběhla po zdi až na strop, kde se na krátký okamžik přikrčila, přičemž na Conana upírala svoje hrozné, rudě zářící oči. Pak bez jediného varování pavouk skočil a za ním se vzduchem táhla silná, šedá a lepivá pavučina.

Conan ustoupil, aby se vyhnul černému tělu a pak se přikrčil k zemi, aby jej nezasáhla

letící pavučina. Pochopil, co obluda zamýšlí a vrhl se ke dveřím. Pavouk byl rychlejší. Bleskový skok a přes dveře se táhl pramen šedé, lepidlo pavučiny, silné jako konopné lano. Tak se z Conana stal zajatec, protože si dobře uvědomil, že v okamžiku, kdy by se pokusil vlákno přetrhnout, měl by se mu k němu přilepit a než by jej vyprostil, smrt by mu zatnula příšerná kusadla do zátylku.

Začala zoufalá hra o život, ve které stály proti sobě mozek a hbitost člověka proti reflexům a rychlosti obřího pavouka. Pavouk už neútočil po podlaze, nebo skoky se stropu. Pobíhal po zdech a po stropě a pokoušel se Conana zasáhnout některým vláknem mohutné pavučiny, jejíž smyčky vrhal s úžasnou přesností. Conan věděl, že jakmile se kolem něj taková smyčka ovine, ani jeho nadlidská síla mu neumožní uvolnit se dříve, než černá smrt zaútočí.

Tento ďábelský tanec se přeléval místností v naprostém tichu, slyšet byl jen Conanův zrychlený dech, šelest jeho bosých chodidel po zářící podlaze a cvakání příšerných pavoučích čelistí. Šedé pletence už ležely všude, na podlaze, na stěnách kolem, ovíjely staré truhlice a stříbrné pohovky, v girlandách visely se stropu.

Conan zatím odolával za pomoci svého mimořádného úsudku a bleskových reakcí. V několika případech jej však šedá vlákna minula tak těsně, že cítil, jak se mu otřela o kůži. Věděl, že se jim věčně vyhýbat nemůže. Musel sledovat zároveň vlákna visící se stropu, i přeskakovat a překračovat chomáče pavučin na podlaze a tak se dalo předpokládat, že již brzo se kolem něj ovine jako had lepidlá smyčka a pak, obalený a bezmocný jako lapený hmyz bude vydán netvorovi na milost.

Ted' pavouk opět přebíhal napříč místností a za ním se táhl šedý pás. Conan vyskočil, aby se vyhnul současně pavučině i lehátku, které mu stálo v cestě. Pavouk bleskově zareagoval, změnil směr a vyskočil na zeď. Pavučina se zavlnila, zvedla se od země a vzniklá smyčka se ovinula Conanovi kolem kotníku. Pád zmírnil rukama a prudkým trhnutím se pokusil nohu uvolnit a zbavit závitů, který držel pevně, jako závitů mohutného hada. Černá, chlupatá hrůza s cvakajícími čelistmi se vrhla po stěně dolů k němu, aby ukončila souboj. V záchvatu zuřivosti Conan uchopil truhlu s drahými kameny, kterou měl na dosah a se zaťatými zuby a praskajícími svaly ji zvedl nad hlavu. Pak ji celou svou silou mrštil na blížícího se pavouka. Těžká truhla zasáhla pavouka přímo doprostřed těla, mezi tyčovité nohy. Pavoukovy nohy nevydržely takovou váhu a propadly se pod nárazem. Ozval se podivný praskot a zvuk, který připomínal puknutí dýně. Vystříkla tmavá krev a zelenavý sliz. Rozdrcené černé tělo posypané záplavou zářících kamenů z truhly se zachvívalo u zdi v posledním tažení. Nenávistný, rudý svit hrozných očí pomalu vyhasínal.

Conan se rozhlédl a poslouchal. Všude byl klid. Začal se zbavovat pavučin. Vlákna mu ulpívala na nohou a na rukou jako chapadla chobotnice, ale nakonec byl přece jen volný. Zvedl meč a mezi kotouči pavučin opatrně postupoval k vnitřním dveřím. Nedovedl si představit, jaké za nimi mohou ležet další hrůzy. Ciméřanova divoká krev se však bouřila a on byl rozhodnut, že když zašel už tak daleko, nevzdá se. Po divokém dobrodružství s pavoukem byl pevně rozhodnut pokračovat v tomto podniku a dovést jej ke konci, ať už dobrému, či špatnému. Byl si jist, že kámen, který hledá, není mezi tisíci drahokamy v místnosti pavouka.

Když opatrně odstranil všechny pavučiny z vnitřních dveří, zjistil, že stejně jako vnější dveře, ani tyto nejsou zamčené. Doufal, že vojáci dole o něm stále ještě nemají nejmenší tušení a co se týkalo zvuků vzniklých při zápase s pavoukem, byly celkem zanedbatelné. Navíc se vyprávělo o věži tolik prapodivných historek, že pokud alespoň malá část z nich byla pravdivá, museli být vojáci zvyklí na to, že se k nim z horních pater nesly často ty nejpodivnější zvuky, dunění a výkřiky nesnesitelné bolesti a hrůzy.

Myslel však také na Yaru, a když otvíral vnitřní dveře, necítil se právě nejjistěji. Spatřil však jen spirálu stříbrného schodiště, vedoucí do nitra věže, matně osvětlenou

podivným světlem, jehož původ neuměl určit. Tudy se s mečem v ruce pomalu vydal dolů. Neslyšel jediný zvuk a nakonec po delším sestupu dorazil ke dveřím zhotovenými ze slonoviny a posázeným krevelem. Zaposlouchal se, ale ani z místnosti za dveřmi nebylo slyšet žádný zvuk. Jen štěrbinou pode dveřmi líně unikaly tenké proužky kouře, které přinášely exotickou vůni, Cimmeřanovi zcela neznámou. Stříbrné schodiště se točilo stále dolů a ztrácelo se v šeru. Šachtou zezdola se neozýval jediný zvuk. Conan měl nepostižitelný pocit, že je jedinou živou bytostí ve Věži Velkého slona, která je obydlena jen duchy a přízraky.

Opatrně se opřel o dveře ze slonoviny, a ty ustoupily tiše dovnitř. Prošel zářícími veřejemi a rozhlédl se jako vlk v neznámé krajině. Ocitl se ve veliké komnatě s kopulovitým stropem, jejíž stěny byly obloženy zelenavým nefritem, podlaha slonovinou a navíc pokryta bohatými, hustými koberci. Z mísy, stojící na zlaté trojnožce, vystupoval modravý dým a vůně exotických kadidel. Na mramorovém sedátku či podstavci za trojnožkou seděla socha jakéhosi podivného idolu. Conan na ni v úžasu pohlížel. Socha měla podobu nahého muže, s kůží zelenou jako nefrit pokrývající zdi a s hlavou, která se zdála být výplodem divokých snů a nesmírné fantazie. Byla příliš velká na lidské tělo a neměla jediný lidský znak. Conan v úžasu hleděl na veliké, plachtovité uši, dlouhý zahnutý rypák, který z každé strany doplňoval dlouhý, bílý a vzhůru zahnutý zub, ukončený zlatou koulí. Oči byly zavřeny jako ve spánku.

Tohle byl tedy ten důvod, proč se věži říkalo Věž Velkého slona! Hlava sochy vypadala přesně tak, jako hlava podivného zvířete, které popisoval shemitský tulák a kterému říkal slon. Viděl prý jej kdysi dávno hluboko na území jednoho z černých království, když ztroskotal daleko na jihu a zachránil se na divokém pobřeží. Tohle tedy byl Yarův bůh! Kde jinde tedy mohlo být ukryto vzácné Sloní srdce, ne-li uvnitř sochy tohoto tvora?

Conan se nehlučně vydal kupředu, s očima upřenýma na sochu, když vtom se oční víčka sochy zachvěla a stvoření otevřelo oči! Nebyla to socha, byla to živá bytost! Conan, přistižený v těsné její blízkosti, byl v pasti!

To, že v té chvíli nevybuchl v záchvatu vražedného běsnění a boje o zachování života jen dokazovalo, že úžas z tohoto poznání byl tak veliký, že jej na okamžik zmrazil na místě, kde stál. Civilizovaný člověk na jeho místě by pravděpodobně hledal pochybné zdůvodnění této události v myšlence, že se zbláznil, nebo že se stal obětí halucinace. Cimmeřan však ani vteřinu o svých smyslech nezapochoyboval, a proto si byl jist, že to co vidí, se opravdu děje. Věděl, že stojí tváří v tvář démonu starého světa a toto pomyšlení jej na zlomek vteřiny ochromilo.

Chobot stvoření se zvedl a zakýval, topasové oči se trochu stočily Conanovým směrem a vtom si Conan uvědomil, že stvoření je slepé. S tím poznáním se mu vrátil i život do těla a začal pomalu a neslyšně ustupovat zpět ke dveřím. Stvoření však slyšelo. Citlivý chobot se natáhl jeho směrem a Conan opět strnul, když stvoření promluvilo podivným, zadržávajícím hlasem, který postrádal jakékoliv zabarvení a intonaci. Bylo zřejmé, že tyto čelisti nebyly nikdy stvořeny k používání lidské řeči.

"Kdo to tady je? Zase jsi mě přišel mučit, Yaro? Což nikdy neskončí mé peklo? Ó, Yag-Koscho, což bude tvé utrpení bez konce?"

Slzy vytryskly z nevidoucích očí a Conanův pohled utkvěl na končetinách, spočívajících na mramorovém sedátku a poznal, že tvor není schopen se zvednout a zaútočit na něj. Viděl zřetelné stopy mučících nástrojů, žebříku a zčernalé stopy spálenin na zelené kůži plné puchýřů. Cimmeřan stál a při vši své tvrdosti pocítil záchvěv soucitu ve svém srdci, když pozoroval toto zmrzačené tělo, které, jak bylo zřejmé, kdysi vládlo silou stejnou jako byla jeho vlastní. V následujícím okamžiku zmizel veškerý strach a odpor a místo nich pocítil nesmírný soucit. Odkud toto stvoření pochází Conan nevěděl, ale stopy jeho utrpení byly tak hrozné a dojemné, že Cimmeřan pocítil podivný, bolestný smutek, aniž věděl proč. Věděl

pouze, že hledí na nesmírnou tragédii tohoto stvoření z jiného světa a otrásl se studem, jako by na jeho bedrech ležely viny celého světa.

"Nejsem Yara," odpověděl. "Jsem jen obyčejný zloděj. Neboj se, já ti neublížím."

"Přistup prosím blíž, ať se tě mohu dotknout," řeklo stvoření s ulehčením a Conan přistoupil k němu bez obav, napůl zapomenutý meč ve svěšené ruce. Citlivý chobot se natáhl a opatrně mu přejížděl po tváři a ramenou tak, jak ohmatává slepec rukou a jeho dotek byl lehký jako dívčí pohlazení.

"Skutečně nepocházíš ze smečky d'áblů, kterým Yara poroučí," vzdychlo stvoření. "Cítím z tebe čistotu a nespoutanou volnost otevřených plání. Znáám rasu tvých lidí z dávných a dávných časů, kdy města jiného světa zvedala pyšné a zářící věže ke hvězdám. Na tvých prstech je krev!"

"Pavouk tam nahoře a lev dole v zahradě," zamumlal Conan potichu.

"Nemyslím tu, ty jsi zabil dnes v noci člověka," řekl ten druhý. "I nahoře na věži cítím smrt. Cítím ji a vím!"

"Tak jest," zamumlal Conan, "Princ zlodějů tam zemřel usmrčen kousnutím jedovaté stvůry!"

"Ne tak, ale tak a nejinak," podivný, nezemský hlas se pozdvihl v jakémsi předříkávání. "Cítím tu smrt. Smrt v taverně, smrt na střeše a třetí smrt uzavře magický kruh, o jakém se ani Yarovi nezdálo! Ú magické osvobození! O zelený bože Yagů!"

Z očí znovu vytryskly slzy, když se zmučené tělo zazmítalo v sevření smíšených pocitů. Conan jen v úžasu přihlížel.

Pak křeč povolila, mírné, nevidoucí oči se obrátily znovu k Cimmeřanovi, chobot na něj kývnul.

"Poslouchej, ó muži!" řeklo to podivné stvoření. "Zdám se ti ošklivý nebo spíš příšerný? Ne, nemusíš odpovídat, vím to. Ty by ses mně zdál také takový, kdybych tě mohl spatřit. Je mnoho světů, nejen vaše země, a život na sebe bere nejpodivnější podoby. Nejsem bůh, ani démon, jsem stvořen z masa a krve jako ty, i když se lišíme částečně jak podstatou těchto substancí, tak tělem, které je z nich vytvořeno.

Jsem velice starý, muži ze severských plání, a dávno, dávno jsem přišel na tuto planetu s ostatními lidmi mé krve ze zelené planety jménem Yag. Ta krouží a věčně bude kroužit na vnějším okraji tohoto vesmíru. Vesmírem jsme putovali na nesmírných křídlech, která nás nesla mnohokrát vyšší rychlostí, než je rychlost světla. Prchali jsme před zlobou králů planety Yag, proti kterým jsme se vzbouřili. Byli jsme poraženi a zavrženi. Jediným způsobem jsme si mohli zachovat život - odejít dobrovolně do vyhnanství. Tak jsme se dostali na Zem. Po několika desítkách let jsme však s hrůzou zjistili, že křídla nám pomalu odumírají a nakonec jsme je ztratili úplně. Nemohli jsme se už nikdy vrátit domů! Usadili jsme se tedy na Zemi natrvalo, ale drželi jsme se co nejdál od pozemského života. I tak jsme museli svádět kruté boje s podivnými obrovskými zvířaty, která na Zemi v té době žila. Nakonec jsme se stali postrachem všeho živoucího a získali jsme tak relativní klid v šerých džunglích východu, kde se nacházelo naše sídlo.

Byli jsme svědky vzniku lidstva. Viděli jsme člověka vyrůstat z opice a budovat zářící města Valusie, Cammorie, Kamelie a další a další. Sledovali jsme vývoj země před příchodem pohanských Piktů, Lemuřanů a Atlant'anů. Viděli jsme, jak rozbouřené oceány pohltily Atlantidu a Lemurii, jak poklesly piktské ostrovy a pyšná města civilizovaného světa. Byli jsme svědky toho, jak zbytky lidstva, zachráněné po této katastrofě znovu pracně stoupaly po stupních civilizace a viděli jsme je budovat nová města a nová království - Nemedii, Koth a Aquilonii. Viděli jsme i tvůj národ pozdvihnout se z šera džunglí, Vás, potomky Atlant'anů.

To vše jsme pozorovali bez jediného zásahu. Poslušní neměnných zákonů vesmíru jsme nesměli ani pomoci, ani uškodit. Jeden po druhém jsme také začali umírat. My Yagové nejsme nesmrtelní, i když naše životy se dají počítat na miliony vašich let, jako životy planet

a souhvězdí. Nakonec jsem zbyl sám a mezi zříceninami chrámů prastaré Khitáje, kde mě uctívali jako boha, jsem snil o dávných časech a dávno ztraceném domově! Pak přišel Yara, zběhlý v černé magii, která přežila i katastrofu světa.

Nejprve mi sedával u nohou a učil se moudrosti. Nestačilo mu však to, co jsem jej učil, protože to byly záhady a umění magie bílé. On toužil po tom, naučit se páchat zlo na jiných ve prospěch svůj, chtěl zotročit krále a naplnit své nejtajnější sny a přání. Nikdy bych jej nenaučil jedinému z četných tajemství černé magie, která jsem znal. Nikdy, ani za ztracené mládí a životy mých druhů ne.

Naneštěstí již byly jeho znalosti a lstivost větší, než dal najevo a než jsem tušil. Pomocí magického amuletu, který pocházel z chladných a zaprášených hrobek tajemné Stygie, mě opředl kouzly a přiměl k tomu, že jsem mu vyjevil nejtajnější kouty svého nitra. Mé tajemství pak obrátil proti mně a tak mě dostal úplně do své moci a zotročil. Ach, bohové Yagů! Jak trpký kalich musím od té chvíle den co den vyprázdnit!

Vyvedl mě z tajemných džunglí Khitáje, kde šedé opice tančily při písťalkách žlutých kněží, a oběti v podobě ovoce, masa, sladkostí a vína se vršily v hromadách na mých oltářích! Již jsem nebyl bohem dobrému lidu džungle, stal jsem se otrokem ďábla v lidské podobě."

Z nevidoucích očí vytryskly znovu slzy.

"Uvěznil mě v této věži, kterou jsem na jeho rozkaz zbudoval za jedinou noc. Ovládá mě žhavým železem a mučícím náčiním. A co víc, týrá mě nepopsatelným nepozemským mučením, tak strašným, že nemůžeš porozumět. V nesnesitelných bolestech bych si už sám dávno vzal život, kdybych věděl jak. A on, on mě stále udržuje naživu, slepého, zmrzačeného na těle a zlomeného na duchu a za to mu musím plnit všechna nečistá přání, která jen jeho ďábelská fantazie stvoří. Tři sta let již jsem jeho otrokem. Tři sta let jsem přikován k tomuto sedátku z mramoru a den co den přidávám k jeho a tedy i svým černým hříchům další a další. Páchám nesmírné zločiny proti lidstvu, světu i vesmíru, protože nemohu jinak. Ale ještě ze mě nevynutil úplně všechna má tajemství a tak mu teď odkážu poslední kouzlo - kouzlo krve a drahokamu!

Neboť cítím, že se čas naplnil. Ty jsi rukou osudu. Já tě zapřísahám! Tam na oltáři najdeš kámen. Ten uchop!" Conan se obrátil k oltáři ze zlata a slonoviny, na který ukazoval chobot, a pozvedl kámen. Byl to veliký, průzračný kámen tvaru koule a barvy tmavorůžové. Conan pochopil, že drží v rukou Sloní srdce.

"A teď mi pomůžeš a uskutečníme veliké kouzlo, kouzlo, které země nespátřila v celých svých dějinách. Stvořím jej svou krví, krví tepající v zelené hrudi samotného Yaga, snícího o vzdálených nesmírných, modrých prostorách vesmíru.

Vezmi svůj meč, ó muži, a vyřízni mi srdce. Stiskni jej potom tak, aby prasklo a krev z něj zalila tento růžový kámen. Pak běž dolů po stříbrném schodišti, až přijdeš do místnosti vyložené ebenem, kde dlí Yara a je ponořen ve zlých snech, které si přivolává pomocí lotosu. Zavolej jeho jméno a on procitne. Pak polož kámen před něj a řekni: Yag-Kosha ti posílá poslední dar a poslední kouzlo. Pak opusť co nejrychleji věž. Neboj se, na tvé cestě nebudou žádné překážky. Život člověka je jiný, než život Yagův a smrt člověka není smrtí Yagovou. Osvobodíš mě tak z téhle ubohé a zmrzačené tělesné schránky, bezmocné a slepé a já se stanu znovu Yogahem z Yagů, zářícím, s křídly k letu a s nohama k tanci, s vidoucíma očima a rukama oplývajícíma něžností."

Conan nejistě postoupil kupředu a Yag-Kosha, či snad Yogah, jako by jeho nejistotu vycítil, a proto vypnul hrud' a prstem ukázal, kam má udeřit. Conan zaťal zuby a bodnul. Krev zaplavila meč i ruku, stvoření se zachvělo v křeči a pak se bezvládně zhroutilo na sedadlo. Když si byl Conan jist, že život vyprchal, alespoň život v tom smyslu, jak on jej chápal, pustil se do svého příšerného úkolu. Brzy vyjmul z těla něco, co muselo být srdcem té podivné bytosti, i když se to lišilo od všeho, co kdy Conan viděl. Srdce se ještě hýbalo, když jej oběma rukama podržel nad kamenem a stiskl vší silou. Krvavá sprška zaplavila drahokam. K jeho

nesmírnému úžasu krev neštěkla po hladkých stěnách, ale vsákla se do kamene jako se voda vsakuje do houby.

S kamenem, který nesl opatrně v jedné ruce, vyšel z místnosti a bez jediného ohlédnutí začal sestupovat po stříbrném schodišti. Věděl, či spíš tušil, že tělo, zhroucené na mramorovém sedátku prodělává podivnou přeměnu a byl v hloubi duše přesvědčen, že je takového druhu, že člověk, který by jí přihlížel, by svou přítomnost zaplatil životem.

Conana ani nenapadlo, že by se mohl zachovat jinak, než jak mu řekl podivný, nyní již mrtvý tvor. Zastavil se v nižším patře před tmavými dveřmi z ebenu, v jejichž středu zářila jako symbol stříbrná lebka. Opřel se o ně, a dveře se otevřely. Ocítl se v černé, ebenem vyložené místnosti a uprostřed ní, na pohovce potažené černým hedvábím, spatřil bezvládné Yarovo tělo, pohroužené v meditaci. Mág byl nehybný, zorničky otevřených očí byly rozšířeny kouřem žlutého lotosu. Seděl strnule, bez jediného záchvěvu, jako by sledoval dění, odehrávající se mimo lidský svět.

"Yaro!" zvolal Conan tónem soudce, který pronáší rozsudek smrti. "Procitni!"

Oči bezvládné postavy se v okamžiku zaostřily a objevil se v nich chlad a krutost, jako by to byly oči hadí. Vyhublá, vysoká postava oděná v černém hedvábí se vztyčila nad Cimmeřanem v hrozivém postoji.

"Pse!" zasyčel Yara hlasem rozvzteklé kobry. "Co tu pohledáváš, a jak jsi se sem dostal?"

Conan položil kámen na masivní ebenový stůl.

"Ten, který posílá tento kámen mi přikázal říci: Yag-Kosha ti posílá poslední dar a poslední kouzlo."

Yara se přikrčil jako po ráně bičem a jeho obličej zpopelavěl. Kámen již nebyl křišťálově čirý, jeho zamlžené nitro pulzovalo a vířilo a podivné, kouřové vlny všech barev přebíhaly po hladkém povrchu. Ve stavu podobném hypnotickému spánku se Yara nahnul nad stůl, sevřel kámen oběma rukama a zahleděl se do jeho hlubokých stínů, jako by to byl magnet, který přitahoval chvějící se duši ze smrtelného těla. Jak Conan přihlížel, zdálo se mu, že jej klame zrak. Když Yara povstal z pohovky, zdál se být nesmírně vysokým člověkem, ale teď jeho hlava dosahovala Cimmeřanovi sotva k ramenům. Poněkud zmaten zamrkal a poprvé za této podivné noci zapochyboval o spolehlivosti svých smyslů. Pak si ale s otřesem uvědomil, že se postava černého kněze zmenšuje - před jeho očima se Yara zmenšoval a zmenšoval.

S nezúčastněným pocitem Conan přihlížel tak, jak člověk přihlíží hře. Jeho já bylo ponořeno ve všepřehlušující pocit neskutečnosti. Již si nebyl vědom sám sebe, jen toho, že odněkud zvenčí pozoruje boj a činnost mimozemských sil a smysl celého toho chaosu mu unikal.

Teď už byl Yara velký jen jako tříleté děčko, pak jako nemluvně natažené na ebenové desce a malýma ručkama svírající velký drahokam. Vtom okamžiku si však Yara konečně uvědomil, co se s ním děje, protože pustil kámen a uskočil. Nic se nezměnilo, zmenšoval se dál a Conan pozoroval se zájmem droboučkou, trpasličí postavíčku přebíhající divoce sem a tam po ebenové desce stolu, mávající rukama a ječící hlasem, který v této chvíli připomínal bzukot podivného hmyzu.

Teď už byl tak malý, že kámen se nad ním tyčil jako mohutný vrch a Conan viděl, jak si rukama zakryl oči jakoby před nesmírnou září a zapotácel se jako šílenec.

Conan cítil, že Yaru vtahuje do nitra kamene neodolatelná síla. Yara oběhl třikrát kámen v zužujícím se kruhu, třikrát se mu podařilo v posledním okamžiku zahnout a odběhnout po stolní desce. Pak s divokým výkřikem, který zazněl slabě v Conanových uších rozhodil bezmocně rukama a rozběhl se přímo ke kameni.

Conan se sklonil blíž a viděl, jak Yara šplhá po hladkém, oblém povrchu, zcela nelogicky, protože vypadal jako člověk, který šplhá po stěně skleněné hory. Pak zůstal stát na

vrcholu stále rozhazuje rukama a zaklínaje všechna božstva zla, která znal. Potom se v okamžiku propadl do samého středu kamene tak, jak se člověk propadne pod hladinu moře a Conan viděl, jak se nad jeho hlavou zavírají barevné vlny. Teď jej spatřil v karmínovém středu opět čírého kamene, podivnou postavičku zmenšenou nesmírnou vzdáleností. Do středu kamene teď přibyla další postava. Byla to zářící, zelená, okřídlená postava s tělem člověka a hlavou slona, už ne zmrzačená a slepá. Yara rozhodil ruce a prchal úprkem šílence. Mstitel mu byl v patách. Pak náhle kámen zmizel v oblaku modravých jisker. Praskl jako propíchnutá bublina a ebenový stůl byl prázdný. A Conan věděl, že je prázdné jistě i mramorové sedátko v místnosti nahoře, kde dříve leželo tělo Yag-Koshi - podivného tvora vesmíru.

Cimmeřan se obrátil, vyběhl z místnosti, a pustil se dolů po stříbrném schodišti. Byl natolik zmatený, že jej nenapadlo vracet se cestou, kterou přišel. Běžel stále dolů spirálovým schodištěm, až dole vpadl do veliké místnosti, ve které ústilo. Na okamžik strnul. Byl v místnosti plné vojáků. Viděl světlo, které se odráželo na jejich stříbrných hrudních plátech a zdobených jílcích mečů. Někteří seděli zhroucení kolem velikého stolu. Jediným pohybem, který Conan zpozoroval, bylo chvění per ve špičkách přileb, jimiž si pohrával slabý vánek. Další leželi na zemi mezi kostkami a převrácenými poháry v kalužích vína. Věděl, že jsou mrtví. Slib byl učiněn a slovo dodrženo. Jakým způsobem se to stalo, Conan nevěděl, ale jeho cesta byla volná. Stříbrné dveře byly otevřeny a v jejich rámu bylo vidět noční nebe, růžovějící úsvitem.

Cimmeřan vyšel do vonných, zelených zahrad a zatím, co kolem něho vál vítr rozvoněný tisíci květů, zdálo se mu, že se probouzí ze snu. Nejistě se obrátil a pohlédl na tajemnou věž, ze které právě vyšel. Byl snad pod vlivem kouzel a čar? Bylo snad vše, co zažil pouhým snem? Jak se díval, viděl, jak se věž před jeho zraky zavlínala na pozadí ranních červánků, diamanty osázený ochoz popraskal, naposled zazářil ve světle nového dne a pak se celá věž s třeskotem rozpadla na tisíce zářících střepů.

Přeložil *Jan Kantůrek*